

عنوان مقاله:

از عشق به عرفان؛ تحلیل گشتارهای روایی و دگرگونی شخصیت ها از خسرو و شیرین نظامی گنجوی تا شیرین و فرهاد سلیمی جرونی

محل انتشار:

فصلنامه نقد ادبی، دوره 13، شماره 52 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 46

نویسندگان:

اسما حسینی مقدم - PhD student of Persian language and literature, Ferdowsi University of Mashhad

سمیرا بامشکی - Assistant Professor of Persian Language and Literature Department, Ferdowsi University of Mashhad

ابوالقاسم قوام - Associate Professor, Department of Persian Language and Literature, Ferdowsi University of Mashhad

خلاصه مقاله:

منظومه شیرین و فرهاد یکی از نظیره‌های خسرو و شیرین نظامی گنجوی است که سلیمی جرونی آن را در قرن نهم هجری سروده است. وجه تمایز این منظومه با پیش متن آن افزوده شدن درون مایه عرفانی به بستر غنایی روایت است. در این پژوهش سعی شده با استفاده از نظریه بیش‌متنیت ژرارژ ژنت و با تکیه بر تفسیر قصدگرا نشان داده شود ساختار روایی این منظومه در مقایسه با خسرو و شیرین نظامی گنجوی چه تغییراتی داشته و سلیمی جرونی چگونه توانسته است اندیشه‌های عرفانی خود را با عشق زمینی خسرو و شیرین پیوند دهد. با توجه به شواهد برون متنی و درون متنی و از طریق بازیابی قصد نویسنده ضمنی این نتیجه به دست آمد که سلیمی جرونی با کاربرد گشتارهای کمی و کاربردی، روایتی خلاقانه پدید آورده است که در ژرف‌ساخت خود، داستان سلوک عارفانه و گذر از صورت به معنا را نمایش می‌دهد. شخصیت‌های داستان نیز متناسب با محتوای عرفانی منظومه و همسو با تکامل شخصیت قهرمان (خسرو) در مسیر رسیدن به مقام انسان کامل معنای رمزی یافته‌اند. در این مقاله کوشش شده است با پر کردن شکاف‌های روایی و کاستن از تناقض‌ها، به خوانشی از شیرین و فرهاد دست یافته شود که بتواند در نهایت معنای تعیین یافته در ذهن نویسنده ضمنی را به شکلی هنجارمند آشکار سازد.

کلمات کلیدی:

Salimi Jerouni, Shirin and Farhad, hypertextuality, intentional interpretation, Mysticism
سلیمی جرونی، شیرین و فرهاد، بیش‌متنیت، تفسیر قصدگرا، عرفان

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1836009>

